

Cristian Secuiesc, 24 martie 2024

Stimată Dana Anton,

În primul rând, aş dori să vă mulţumesc pentru recomandarea acestei cărţi. Mi-a plăcut această carte la prima vedere, nu numai datorită aspectului ei, ci şi datorită temei sale. Personal, îmi place să citesc despre această temă şi sunt interesată de tot ceea ce are legătură cu cel de al doilea război mondial. Am fost interesată de aceste lucruri pentru că atunci când eram mică, am vizionat cu mama de mai multe ori „Lista lui Schindler”. Uneori mă întreb, că ar putea fi un obicei ciudat de familie, că numem atât de cufundaţi în această temă, aşa că, cred că m-am născut în el fără să vreau. Când am împlinit paisprezece ani, i-am rugat pe părinţii mei să mă ducă la Auschwitz pentru că mi-a fost suficient ce am citit în cărţi şi ce am văzut în filme, voiam să văd în realitate. Am fost incredibil de emoţionată, nu am putut suporta cu sânge rece. A fost o experienţă de neuitat pentru toate familiile mele. Dacă sunteţi interesată, vă recomand să vizitaţi acest loc special.

Fiecare carte pe care am citit-o pe această temă m-a afectat foarte mult. Cred că acest lucru este normal, cred că dvs. aţi fost emoţionată, pentru că aceasta nu este o lectură care poate fi citită fără să ne afecteze. Este incredibil să te gândeşti că nu au trecut nici 100 de ani, când oamenii au fost condamnaţi din cauza originii lor. Dacă ne gândim mai mult, situaţia este similară acum, dar fără război, doar că nu este atât de extrem. Câţi oameni condamnăm astăzi din cauza modului în care se îmbracă, poate din cauza religiei lor sau din cauza aspectului lor cu care nu au nimic de-a face! Chiar şi astăzi, condamnăm, expulzăm şi nu vrem să primim refugiaţi, deşi cu siguranţă nu îşi părăsesc casele cu bucurie şi cu bună credinţă. Lucrurile pe care le facem de evrei era crude, de neînţeles. Evreii s-au născut în familiile lor, în religia lor şi au fost exterminaţi pe ne drept. Nu conta ce talente avea persoana, valorile lor umane nu au fost luate în considerare.

Acest lucru îmi amintește mereu de filmul „Pianistul”. Dacă ați văzut, știți despre ce vorbesc, dar dacă nu, să îl vizionați dacă aveți timp.

În timp ce citeam cartea, am fost relativ impresionată de relația tată - fiică care s-a dezvoltat rapid între Diesel și Hans Hubermann. Am fost foarte emoționată citind acesta până la sfârșitul cărții, deoarece nu am fost suficient de norocoasă să am o relație atât de strânsă cu tatăl meu. Când eram mică, nu-mi amintesc să fi petrecut mult timp împreună și, când am crescut, ne-am îndepărtat. Așa cum Hans a început să citească în fiecare seară, au învățat unul pe altul în fiecare seară. Hans nu știa să citească prea bine, dar a făcut totul pentru ea și cred că este foarte frumos. Dar partea mea preferată era faptul că Max i-a dat lui Diesel o carte pe care a scris-o pentru ea prima dată, unde vorbește despre superiorii lui. După ce am citit cartea, acesta a fost momentul care m-a pus cel mai mult pe gânduri. Că tatăl lui Max i-a salvat viața lui Hans, așa că el, la rândul său, încearcă să salveze viața fiului său. Capitol după capitol, m-am gândit mult cum trebuia să fi fost o fată atât de tânără din Germania să trăiască în această situație, trăind între-o stare constantă de incertitudine în fiecare zi. Nu a fost ușor pentru că sentimentele, omeniile lor erau în contradicție cu legile, opiniile dictate de mediul lor.

Rudy a fost personajul meu preferat. Un copil nevinovat, care a suferit o moarte teribilă. Înțeleg de ce Diesel și-ar fi dorit să fi murit în acea noapte. Erău cei mai buni prieteni, iar Diesel a petrecut fiecare zi cu el pe strada Himmel, așa că moartea lui i-a fiânt inima. Este o poveste tristă cu momente emoționante, dar și foarte instructive: să rămânem oameni în fiecare situație. Să trăim viața, să ne comportăm în așa fel cum ne-ar plăcea să se comporte alții cu noi, să nu avem remușcări. Așa cum a spus naratorul: „O ultimă observație de la naratoarea dumneavoastră. Sunt bântuită de oameni”.

Nu am putut pune jos cartea, m-a captivat prea mult și acum înțeleg de ce este cartea dvs. preferată. Din moment ce ne-ați recomandat cartea, az clou să vă recomand și eu cartea mea preferată cu același subiect,

de Armando Lucas: "The German Girl". Bazat pe o povestă adevărată, se ocupă de evenimentul istoric când, în 1939, evreii germani și francezi au încercat să fugă pe o navă, în căutarea unei noi patrii. După "Hoțul de cărți" aceasta este cartea mea preferată. Căci este o carte fascinantă, cu personaje uimitoare și o povestă incredibilă.

Dacă ați citit-o, sper că vă va plăcea recomandarea mea la fel de mult ca și recomandarea pe care mi-ați făcut-o. Mulțumesc mult!

Cu deosebită stimată,
Tancos Boróka

destinatar: DANA ANTON

expeditor: TANCOS BORÓKA, CLASA A 10-A

LICEUL TEORETIC "ORBA'N BALAZS",

CRISTURU SECUIESC

DATA: 26.03.2024

profesor îndrumător: NAGY EDIT